

LBRIS

We know
books

CARISSA BROADBENT

CENUȘA
ȘI REGELE
BLESTEMAT
DE STELE

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

PROLOG

În acel moment, regele a știut că cea mai mare iubire a lui va fi totodată și pieirea sa și că ambele vor veni sub forma atât de improbabilă a unei tinere umane.

Amânase această revelație multă vreme. Mai mult, poate, decât voia să recunoască față de sine însuși. Acest fapt clar, în mod ciudat, l-a lovit într-un moment de haos total – în mijlocul țipetelor furioase ale publicului, în centrul nisipului din amfiteatru, îmbibat de sânge, în acea învâlmășeală de trupuri și sudoare, în timp ce tânăra abia reușea să țină piept atacului brutal al agresoarei sale.

Regele nu prea mai raționa atunci. Nu făcea decât să reacționeze instinctiv. Încerca să-i distragă Născutei din Sânge atenția de la fată. Încerca să intervină între ele, dând greș de fiecare dată.

Concurenta Născută din Sânge avea un singur scop: s-o omoare pe tânără.

O lovitură, și încă una, și încă una, și apoi fata a căzut la pământ. Născuta din Sânge s-a înălțat deasupra ei, iar regele n-a mai simțit nimic când sabia s-a ridicat, în afara bățăilor inimii sale care-i ajunseseră în gâttej.

Apoi s-a uitat în tribune, iar ochii i s-au oprit asupra prințului Născut din Sânge, care stătea acolo cu brațele încrucișate și cu un trabuc între buze, rânjind.

Înțelegea exact ce spunea acel zâmbet: *Știi ce vrei. Iar tu știi ce vreau eu.*

Exact atunci, în acel moment, și-a dat seama ce se întâmplă. *M-ai distrus*, îi spusese tinerei, cu o seară înainte.

Ea îl va distruge.

Și va merita sacrificiul.

Pentru că regele nici măcar nu s-a gândit, nici măcar n-a ezitat, când s-a uitat în ochii prințului – și a dat din cap.

O mișcare imperceptibilă și și-a trădat regatul.

O mișcare imperceptibilă și a știut exact ce trebuie să facă.

Următoarele secunde s-au învălmășit amețitor. Rânjetul prințului s-a transformat într-un zâmbet satisfăcut. Semnalul său către concurenta Născută din Sânge. Șovăiala acesteia, atât de atent calculată, și sabia tinerei fete înfiptă în pieptul ei.

Și apoi au rămas doar el și ea. Și un premiu pe care doar unul dintre ei îl putea revendica, supraviețuind.

Nu-i rămăsese decât un singur lucru de făcut, desigur. Regele nici măcar nu-l pune la îndoială. Tocmai făcuse un târg ca să-i salveze viața fetei – un târg care avea să-i distrugă regatul și din care nu avea decât o singură cale de ieșire.

Trei sute de ani însemnaseră o existență lungă. Trăise mai mult timp decât ar fi meritat orice creatură – așa-și spunea adesea.

Cei doi s-au privit îndelung, preț de câteva răsuflări profunde și mute, în neclintire. El îi putea citi chipul cu mare ușurință. Era plăcut să știe că o persoană atât de dură putea fi, în același timp, atât de transparentă. Și acum, dilema ei dureroasă îi ieșea prin toți porii, dând-o de gol.

Ea nu va face prima mișcare, regele știa bine asta.

Așa că a făcut-o el.

O cunoștea bine de-acum. Știa exact cum s-o forțeze să-și dezlănțuie toată acea putere nemiloasă, mortală, devastator de frumoasă. Regele era un actor bun. Își juca bine rolul – chiar dacă, dincolo de acesta, se crispa la fiecare rană pe care sabia lui o săpa în carnea ei.

Mulți ani mai târziu, istoricii vor șopti: *De ce? De ce a făcut asta?*

Dacă l-ar fi putut întreba în acea seară, el le-ar fi răspuns: *E chiar atât de greu de înțeles?*

Ochii ei au fost ultimul lucru pe care l-a văzut când a murit.

Erau niște ochi neobișnuit de frumoși. Argintii strălucitori, ca luna, deși de obicei întunecați de nori. Multe lucruri i se păreau frumoase la femeia asta din specia umană, dar ochii ei erau cei mai uimitori dintre toate. Nu-i spusese niciodată asta. În momentul în care arma ei a ajuns la pieptul lui, în timp ce Focul Noptii îi înconjură pe amândoi, s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit s-o facă.

Ochii aceia dezvăluiau întotdeauna mai mult decât credea ea. A văzut exact momentul în care ea și-a dat seama de înșelătoria lui – când a înțeles că o păcălise.

Aproape că a râs. Bineînțeles că ea a observat. Ea, cu acei ochi, văzuse întotdeauna până în străfundul sufletului său.

Era prea târziu, totuși. Mâna lui i-a prins încheietura când a simțit-o că șovăie.

Ultimele lui cuvinte nu au fost: *Ai ochi foarte frumoși.*

— Pune-i capăt, au fost ultimele lui cuvinte.

Ea scutura din cap și focul rece de pe fața ei se stinge, sub un val de consternare.

Dar el știa că făcea ceea ce trebuia, iar ochii aceia îl linișteau. Pentru că străluceau de putere și hotărâre și erau unici, nici de om, dar nici de vampir, fioroși și plini de compasiune.

Mai buni decât ai lui. Mai demni de ceea ce avea să urmeze.

— *Pune-i capăt*, a spus el și a tras-o de încheietură.

Și nu și-a întors privirea de la acei ochi în timp ce murea, ucis de mâna singurei persoane care merita să-i curme viața.

Poate că regele a știut dintotdeauna că iubirea lui cea mai mare îi va aduce pieirea. Poate că a știut asta din momentul în care a întâlnit-o.

O știa și a doua oară când a murit.

PARTEA I
NOAPTEA

1. ORAYA

Tatăl meu trăia în momentele încetoșate dinainte să deschid ochii dimineața, captiv între veghe și visare.

Prețuiam acele clipe, când coșmarurile piereau, dar încă nu fuseseră înlocuite de umbra sinistră a realității. Mă rostogoleam în așternuturile de mătase și inspiram adânc acel miros familiar – de trandafir și tămâie și piatră și praf. Mă aflam în patul în care dormisem în fiecare zi timp de cincisprezece ani, în camera care fusese întotdeauna a mea, în castelul în care crescusem, iar tatăl meu, Vincent, Regele Născuților din Noapte, era în viață.

Și apoi deschideam ochii, iar inevitabila și cruda realitate se năpustea asupra mea, iar tatăl meu murea din nou.

Acele secunde dintre somn și trezire erau cele mai bune momente ale zilei.

Momentul în care amintirile se întorceau erau cele mai rele.

Totuși merita. Dormeam cât de mult puteam, doar pentru a retrăi acele secunde prețioase. Dar nu poți opri timpul. Nu poți opri moartea.

Am încercat să nu observ că acele secunde se tot împuținau, de fiecare dată când mă trezeam.

În această dimineață, am deschis ochii și tatăl meu era tot mort.

BANG BANG BANG!

Oricine bătea la ușă, ciocănea cu nerăbdarea cuiva care făcea asta de mult timp.

Oricine bătea la ușă.

Știam cine este, fir-ar să fie!

Nu m-am clintit.

Nu *puteam* să mă mișc, de fapt, pentru că durerea îmi pusese stăpânire pe fiecare mușchi. Am strâns din dinți, mai tare, tot mai tare, până când a durut, până când am sperat c-o să-mi crape măselele. Pumnii mei erau încleștați în jurul cearșafurilor. Simțeam mirosul de fum – cum Focul Noptii, magia mea le mistuie.

Îmi fusese furat ceva prețios. Acele clipe încetoșate în care totul era așa cum fusese odinioară.

M-am trezit din somn cu amintirea trupului mutilat al lui Vincent încă întipărită în minte, la fel de mort și la fel de zdrobit în momentele mele de somn ca în cele de veghe.

— Trezește-te, prințesă!

Vocea era atât de puternică încât, în ciuda ușii închise, a răsunat în încăpere.

— Îți cunosc simțurile alea de pisică. Crezi că nu știu că ești trează? Aș prefera să mă lași înăuntru, dar o să dau buzna dacă nu voi avea încotro.

Uram vocea aceea.

Uram voce aceea.

Aveam nevoie de încă zece secunde înainte de a mă putea uita la el. Încă cinci...

BANG!

BA...

Am aruncat păturile cât colo, am sărit din pat, am străbătut camera în câțiva pași lungi și am deschis ușa.

— Mai bate la ușa aia, am spus amenințător, *încă o dată!*
Soțul meu mi-a zâmbit, coborându-și pumnul ridicat, care, într-adevăr, era gata să mai ciocănească o dată în ușa.

— Iat-o cum apare.

Uram fața aceea.

Uram acele cuvinte.

Și cel mai mult uram faptul că, așa cum le spunea acum, îi auzeam îngrijorarea ascunsă – vedeam cum zâmbetul i se ștergea în timp ce mă măsura din cap până-n picioare, cu o privire rapidă, dar amănunțită. Ochii i s-au oprit asupra pumnilor mei strânși pe lângă corp și mi-am dat seama că într-una dintre mâini mototoleam o fâșie veche de mătase.

Voiam s-o folosesc ca să-l ameninț, să-i amintesc că mătasea aia ar putea fi el însuși dacă nu avea grijă. Dar ceva din expresia lui îngrijorată și toate lucrurile pe care mă făcea să le simt au ucis acel foc lăuntric.

Îmi plăcea furia. Era tangibilă și adâncă și mă făcea să mă simt puternică.

Dar numai puternică nu m-am simțit când am fost obligată să recunosc că Raihn – bărbatul care mă mințise, mă întemnițase, îmi ocupase regatul și-mi omorâse tatăl – ținea la mine cu adevărat.

Nu puteam nici măcar să mă uit la chipul lui Raihn fără să-l văd stropit de sângele tatălui meu.

Fără să văd cum mă privise cândva, ca și cum eram cel mai prețios lucru din lume, în noaptea pe care o petrecuserăm împreună în așternut.

Prea multe emoții. Le-am înăbușit mânioasă, chiar dacă mă durea fizic, de parcă aș fi înghițit niște lame de ras. Era mai ușor să nu simt nimic.

— Ce e? am întrebat.

A fost o întrebare moale, nicidecum fulgerul verbal pe care mi l-aș fi dorit.

Aș fi vrut să nu observ ușoara dezamăgire de pe fața lui Raihn. Îngrijorare, chiar.

— Am venit să-ți spun să te pregătești, a spus el. Avem oaspeți.

Oaspeți?

Stomacul mi s-a întors pe dos la gândul că voi sta în fața unor străini, simțindu-i cum se uită la mine ca la un animal în cușcă, în timp ce eu de-abia mă mai țineam pe picioare.

Știi să-ți controlezi emoțiile, șerpișorule, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Eu te-am învățat.*

Am tresărit. Raihn și-a înclinat capul, încruntându-se.

— Ce e?

La naiba, uram lucrul acesta! Faptul că vedea ce simt, de fiecare dată.

— Nimic.

Știam că Raihn nu mă crede. Iar el știa că eu știu asta. Uram faptul că știa că știu.

Mi-am înăbușit și această senzație, până când emoția a devenit un simplu zumzet amorțit de fundal, acoperit cu un nou strat de gheață. Era nevoie să depun un efort constant pentru a păstra acest echilibru și mă bucuram că mă puteam concentra la asta.

Raihn se uita la mine așteptând un răspuns, dar eu nu am zis nimic.

— Cum? a spus el. Nu ai întrebări?

Am clătinat din cap.

— Fără jigniri? Fără refuzuri? Fără ceartă?

Vrei să ne certăm? îmi venea să-l întreb. Dar asta ar însemna să văd acea mică expresie îngrijorată de pe fața lui și că el *voia*, de fapt, să-l contrazic. Și atunci aș fi fost nevoită să mă încarc și cu acea emoție complicată.

Așa că am scuturat din nou din cap. El și-a dres glasul.

— Bine. Uite. Asta e pentru tine.

Avea în mână un sac de mătase, pe care mi l-a întins.

N-am întrebat nimic.

— E o rochie, a spus el.

— Bine.

— Pentru întâlnire.

Întâlnire. Suna important.

Nu-ți pasă, mi-am reamintit.

A așteptat să-i pun întrebări, dar nu am făcut-o.

— Este singura de care am reușit să fac rost, așa că nu te obosi să te cerți cu mine dacă nu-ți place.

Atât de transparent încât era demn de milă. Practic, băga bățul prin gard ca să vadă când voi reacționa.

Am deschis sacul și am descoperit o volbură de mătase neagră.

Am simțit o gheară în piept. Mătase, nu piele. După tot ce se petrecuse, ideea de a cutreiera acest castel înveșmântată în altceva decât în armură...

Dar am spus:

— E-n ordine.

Voiam doar să plece.

Dar acum Raihn nu mai pleca niciodată din mijlocul unei conversații fără să-mi arunce o privire prelungă, ca și cum ar fi avut multe de spus și totul amenința să dea în clocot înainte de a ieși din camera mea. De fiecare dată.

— Ce e? am întrebat, nerăbdătoare.

Mamă Întunecată, simțeam cum îmi ies din piele de iritare!

— Îmbracă-te, a spus el în cele din urmă, spre ușurarea mea. Mă întorc peste o oră.

Când a plecat, am închis ușa și m-am sprijinit de ea, cu o răsuflare tremurată. A fost chinuitor, în acele câteva ultime minute, să mă stăpânesc. Nu știam cum puteam face asta în fața numeroșilor tovarăși ai lui Raihn. Pentru atât de mult timp. Preț de ore întregi.

Nu puteam s-o fac.

Vei reuși, mi-a șoptit Vincent la ureche. *Arată-le cât de puternică ești.*

Am strâns din ochi. Mi-aș fi dorit să mai aud puțin acea voce.

Dar a dispărut, așa cum se întâmpla întotdeauna, iar tatăl meu era din nou mort.

M-am îmbrăcat cu rochia aia idioată.

RAIHN AVEA EMOȚII.

Mi-aș fi dorit să nu-mi dau seama de asta atât de lesne. Nimeni altcineva nu părea să observe. Și de ce ar fi făcut-o? Spectacolul lui era atent pus la punct. Juca rolul regelui cuceritor la fel de ușor cum îl întruchipase pe bărbatul vesel din cârciumă, pe concurentul însetat de sânge, pe amantul meu, pe cel care-mi răpise libertatea.

Dar îl citeam foarte bine. Un singur mușchi care i se încorda în colțul maxilarului. Privirea lui ușor sticloasă, atât de tăioasă. Felul în care-și tot atingea manșeta, ca și cum nu se simțea deloc comod în costumul pe care-l purta.

Când a revenit în camera mea, l-am privit lung, luată prin surprindere fără să vreau.

Purta o tunică neagră, țeapănă și fină, cu ornamente albastre și o eșarfă de aceeași culoare pe umăr, care ieșea în evidență pe lângă nasturii argintii și firul subtil de brocart. Ținuta semăna chinuitor de mult cu o alta cu care-l văzusem înveșmântat odinioară: cea de la balul Ultimului Pătrar, pe care i-o oferise însuși Palatul Lunii. Atunci însă își lăsase părul răvășit, barba ciufulită, ca un act de revoltă. Acum era bărbierit. Părul îi era îngrijit și legat la spate, lăsându-i la vedere partea de sus a Însemnului de Moștenitoare de pe ceafă, care-i ieșea din guler.

Aripile îi erau scoase, cu dungile purpurii de pe margini și din vârfuluri. Și...

Și...

Asta mi-a pus un nod în gât: nu mai puteam înghiți, nu mai puteam respira.

Când am văzut coroana de pe capul lui Raihn a fost ca și cum cineva m-ar fi înjunghiat. Dinții argintii ai acesteia se odihneau pe buclele negru-roșietice ale lui Raihn, iar contrastul dintre ele mi s-a părut strident, pentru că nu zărisem niciodată acea podoabă decât pe părul blond și lins al tatălui meu.

Ultima dată când văzusem acea coroană era îmbibată de sânge, aruncată în arena cu nisip, iar tatăl meu murea în brațele mele.

Fusese oare cineva obligat să scoțoască prin ceea ce mai rămăsese din trupul lui Vincent pentru a recupera coroana? A fost nevoit vreun biet servitor să curețe sângele, pielea și părul din toate acele mici și elaborate spirale de argint?

Raihn m-a măsurat din priviri.

— Arăți minunat, a spus el.

Ultima dată când îmi spusese asta, la balul acela, îmi provocase un fior pe șira spinării - o replică plină de promisiuni ascunse.

Acum, mi se părea o minciună.

Rochia mea era drăguță. Atât. Simplă. Măgulitoare. Era ușoară, dintr-o mătase fină care îmi mângâia corpul - probabil fusese făcută pentru mine, pentru că mi se potrivea foarte bine, deși habar nu aveam de unde îmi știau măsurile. Îmi lăsa brațele goale, deși avea un guler înalt, cu nasturi asimetrici, care se încheiau într-o parte.

În taină, mă bucuram că-mi acoperea Însemnul de Moștenitoare.

În prezent, evitam să mă uit în oglindă când mă schimbam. În parte pentru că arătam ca naiba. Dar și pentru că

uram - *uram* din tot sufletul - să văd acel Însemn. Însemnul lui Vincent. Fiecare minciună, gravată cu cerneală roșie în pielea mea. Fiecare întrebare la care nu puteam răspunde vreodată.

Însemnul era ascuns, desigur, cu bună-știință. Dacă urma să defilez în fața unor Rishani de seamă, trebuia să par cât mai puțin amenințătoare.

Foarte bine.

Chipul lui Raihn a căpătat o expresie ciudată.

— Nu ai închis-o.

A făcut un gest spre gât, iar eu mi-am dat seama că se referea la rochie - pe lângă copcile din față avea nasturi și în spate, iar eu reușisem s-o închei doar pe jumătate.

— Vrei să te...

— Nu! am rostit repede, dar, în secunde de tăcere care au urmat, mi-am dat seama că nu aveam de ales. Bine, am spus, după o clipă.

M-am întors, arătându-i celui mai mare dușman al meu spatele gol. M-am gândit, ironic, că lui Vincent i-ar fi fost rușine dacă m-ar fi văzut făcând așa ceva.

Dar, Mamă Întunecată, aș prefera oricând un pumnal în locul mâinilor lui Raihn - aș prefera să simt un tăiș decât vârful degetelor lui atingându-mi pielea mult prea blând.

Și ce fel de fiică eram dacă, în ciuda celor întâmplare, o parte din mine tânjea după o atingere afectuoasă?

Am tras aer în piept și nu i-am dat drumul până când nu a încheiat și ultimul nasture. Am așteptat ca mâinile lui să se îndepărteze, dar nu a fost așa. De parcă mai voia să spună ceva.

— Am întârziat.

Am tresărit la auzul glasului lui Cairis. Raihn s-a îndepărtat. Cairis stătea sprijinit de cadrul ușii, cu ochii ușor mijiti, zâmbind. Mereu zâmbea, dar mă și privea foarte, foarte atent. Mă voia moartă. Asta era bine. Uneori și eu îmi doream să mor.

— În ordine.